

‘Opera met strips verbinden is subversief’

Geïnspireerd door graphic novelist Chris Ware, verkent componist Walter Hus (52) de grenzen tussen strip en opera. Het resultaat is een operastrip, of een stripopera.

EVELYNE COUSSENS
KLASSIEK

Walter Hus is niet bepaald voor één gat te vangen: componist, pianist, acteur, rockzanger en *artist*

in residence bij het softwarebedrijfje Namahn. Geen wonder dat hij als een blok viel voor het werk van de al even eigenzinnige Chris Ware. “Ik ben helemaal geen stripkenner, mijn ervaring beperkt zich tot de lectuur van Jommeke. (*lacht*). Maar toen ik Jimmy Corrigan van Chris Ware in handen kreeg, gaf me dat een schok: de manier waarop Ware visuele en narratieve lijnen samenvoegt en door elkaar weeft, deed me denken aan het contrapunt – en ik ben zelf altijd een zeer contrapuntische componist geweest. De strip bevatte een totaal nieuwe narrativiteit met meerdere lagen, die me als muziek in de oren klonk.”

U maakte voor het SPECTRA Ensemble al eens dertig minuten muziek op dertig plaatjes van Jimmy Corrigan. Dat smaakte duidelijk naar meer.

Hus: “Ik kwam via Benoit Peeters (*Fransse criticus en Kuifje-autoriteit, EC*) in contact met Chris Ware. Het bleek een

heel onderlegde man te zijn, die helemaal niet bang is van klassieke muziek. In New York gingen we samen naar de vernissage van zijn tentoonstelling rond *Lint*, en daar kreeg ik weer een schok. De stijl van *LINT* is helemaal anders dan die van Jimmy Corrigan. Bleek nog maar eens dat Ware een van die mensen is die vernieuwend is in alles wat hij doet, die zijn medium tot de uiterste grenzen verkent. *Lint* gaf me direct een adrenaline-stoot. Ik heb toen zeer snel, in minder dan drie maanden tijd, tachtig minuten muziek gecomponeerd.”

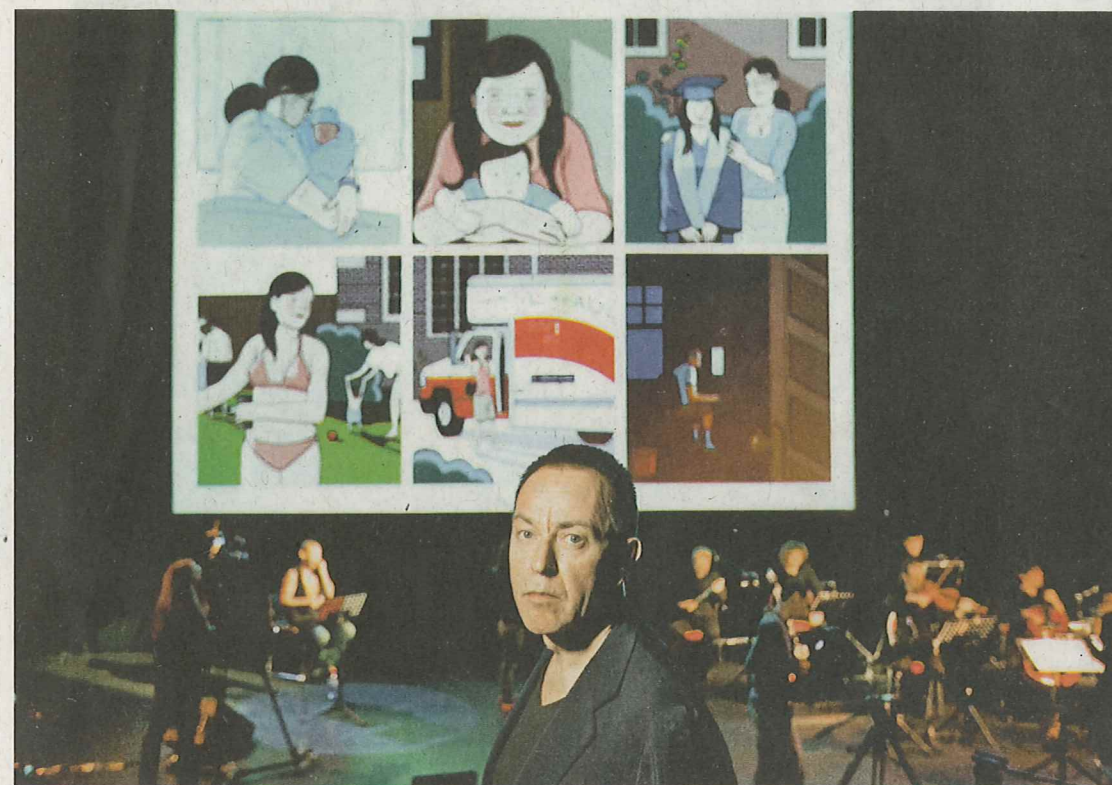
Op welke manier trof *Lint* u?

“De muzikaliteit van het boek, hoe dat ritmisch en dramaturgisch ineens steekt, is echt fenomenaal. Je krijgt het leven van een man, van zijn geboorte tot zijn dood, a rato van een bladzijde per levensjaar. Heel ongebruikelijk, maar ik voelde direct iets voor dat soort helderheid. Tegen driekwart boek doet zich bovendien een spectaculaire omkering voor, die het verhaal helemaal op z'n kop zet en je eigenlijk verplicht om alles opnieuw te gaan lezen.”

De plaatjes van *Lint* worden geprojecteerd: heeft u plaatje per plaatje muzikaal vertaald?

“Nee, zo werk ik niet – ik trek liever grote lijnen. Ik werk sowieso nooit erg dicht op de materie die mijn inspiratiebron vormt. Ik heb allerlei emoties en intellectuele inzichten uit *Lint* gefilterd, maar daarna heb ik het boek weggelegd en ben ik beginnen componeren. Pas achteraf heb ik strip en muziek samengelegd om te kijken hoe beide zich tot elkaar verhouden.”

U maakte al een Marollenopera, nu een stripopera, nog nooit een

● Walter Hus: ‘*Lint* gaf me direct een adrenaline-stoot.’

© TIM DIRVEN

‘conventionele’ opera.

“Ik hanteer de term ‘opera’ in zijn meest elementaire definitie, als een scenische kunstvorm waarin woord, beeld en muziek samen komen. In het geval van *Lint* zijn al die basiselementen aanwezig, zij het in een ongebruikelijke constellatie. Misschien ben ik er eerder op uit om de grenzen van opera open te breken dan om er een te schrijven – de term ‘opera’ verbinden aan een hybride creatie als *Lint* is op zich al een subversieve daad. Maar voor de rest volgt *Lint* zijn eigen logica, ik wil geen statement maken of zo. Ik heb geen probleem met

bestaande ‘conventionele’ opera’s, maar die manier van zingen interesseert me niet.”

De hedendaagse klassieke muziek lijkt steeds meer verbindingen met andere kunstvormen op te zoeken. Vanwaar die lust tot experiment?

“Het is natuurlijk een globale evolutie, die veel te maken heeft met de digitalisatie – elke kunstvorm kan tegenwoordig herschapen worden tot nulletjes en eentjes. Ergens vind ik de gedachte vreselijk dat de dingen niet meer echt zijn, maar een reconstructie van zichzelf.

Anderzijds zorgt dat natuurlijk voor een vlotte uitwisseling, verspreiding en wederzijdse bevruchting van verschillende kunstvormen. Het is ook van moeten, hé. De hedendaagse kunstmuziek heeft lang in een geïsoleerde en zelfgenoegzame cocon gezeten, altijd maar spelend voor diezelfde veertien man, die intussen vrij bejaard geworden zijn. (*lacht*). Maar er is een hele wereld daarbuiten, en het is goed dat die ontdekt wordt.”

***Lint*, op 2 en 3 maart om 20u in de KVS Box, Brussel. www.kvs.be**